

העלון השבועי שלך

האורת שולום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

info@ohrshalom.net הד"נ חברון – 19:27 מוצש"ק חברון – 20:30 /http://www.ohrshalom.net

הזמנים הם לפי שיעון קיץ

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אלברט בלומה בת שלמה
בית יעקב משה בן יוסף
גוטליב רחל בת שמואל
גייט היים מרי בת חנן
דרחי מרים בת מנחם
וגנר ישראל בת דוד
וינרב יצחק בן חיים
כאשי נורית בת ניסים
כדורי זקלין בת ברוך
לוי ברכה בת שלמה
לופו אבלין בת אהרון
פיירמן ולרי סמיון
פינשטד בלומה בת יעקב
פלדמן תמר בת כרמלי
פליישר יוזפינה בת פיליפ
קורן פריידה בת חנן
שחרור פנינה בת טוביה
שמושקוביץ רחל בת מאיר

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

אמר האדמו"ר רח"י זיע"א על הפסוק "ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו" כי על אות "ש" ממילת משה יש טעם "רביעי", שהוא "ד".

והנה יש לבאר כי יהושע בן נון מילת נון היא ר"ת נ"עשה ונ"שמע, שהוא נשאר מכל ישראל שאמרו "נעשה ונשמע" כי ע"י חטא העגל פרקו בניי את עדים מהר חורב, היינו ששני העדים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע נלקחו מהם.

ויהושע לא היה בשעת חטא העגל כי היה עם משה בהר, על כן נשארו אצלו ב' עדים אלו, כנאמר בו "נער לא ימיש מתוך האהל", האהל לשון "בהילו נרו" שאצלו נשארו ב' אורות אלו, וכדברי מרן האר"י ז"ל כי בשבת משה נוטל את כל האורות והעדיים שפרקו בניי ע"י חטא העגל, ובשבת משה נוהג טוב עין עם ישראל ומחזיר להם את עדיים.

ופירש האר"י ז"ל, כי בשבת משה נוטל את כל האורות והעדיים שפרקו ישראל בהר חורב, ובשבת הוא נוהג טוב עין עם ישראל ומחזיר להם את עדיים. והוא כנאמר בפסוק "ומשה יקח את האהל" לשון "בהילו נרו" והוא הרמז שאנו מוצאים בפסוק "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" מילת "עדת" לשון "עדיים" ומצווה אותם על מצוות השבת, כי אז חוזרים האורות של "נעשה ונשמע" אליהם.

ובחזרת אורות אלו, של נעשה ונשמע בחינת תורה שבעל פה הרי הם זוכים לבחינת "כהנים וגוי קדוש", כנאמר בנביא "כי שפתי כהן ישמרו דעת" לשון "עדיים" ותורה יבקשו "מפיהו", דווקא כי הנאמר בפסוק "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים" על ידי בשלו"ם מספר חשמ"ל, כי עבודת הכהנים הם בחינת "חש" אכילת הושט בחשאי, ועבודת הלויים בקנ"ה בשירה וזמרה.

לזה מרמזים אנו ישראל בערב שבת שהופכים פנינו לצד מער"ב – ר"ת מ"שה ר"בנו ב"ן ע"מרם, שנטל את הכתרים ואומרים לו "בואי בשלום" היינו חשמ"ל, ואחר כך אומרים "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה" כי מילת "טוב" הוא שם הדעת, שבשבת מחזיר משה רבנו את הכתרים לישראל.

אבל ביהושע נשארו הכתרים כפי שהיו בהר חורב על כן נאמר בו, נון ר"ת נשעה ונשמע, והוא הרמז בטעם "רביעי" שרומז לדי האותיות "שלום", על אות "ש" של משה, שציוה הקב"ה למשה שייתן ליהושע את כל התורה אשר נקראת "שלום" כי ארץ ישראל בחינת יוס"ף כי היסוד הוא דרגא דשלום.

מאורות המידות – "בדין הוא שיטול שכרו".

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו... הנני נותן לו את בריתי שלום (כה, יא).
ומובא במדרש (פר' בא): "בדין הוא שיטול שכרו".

ואמר האדמו"ר זייע"א משמו של כ"ק מרן מהרי"ד מבעלזא זצוק"ל שצריך להבין, הלא אמרו חז"ל (קידושין לט:): שכר מצוה בהאי
עלמא ליכא (שכר המצוות – לא מקבלים בעולם הזה)?

ונראה שהטעם ש"שכר מצוה בהאי עלמא ליכא" הוא משום שמצוה גוררת מצוה, ולכן אי אפשר לשלם השכר בשביל המצוה, כי עדיין
לא נגמרה המצוה, כיון שהיא גוררת אחריה עוד הרבה מצוות. ואם תאמר הלא לכל מצוה יש קצבה עד כמה תגרו, אולם כיון שהאדם
הוא בעל בחירה יש לחוש שמא יתקלקל, ולכן אי אפשר לשלם שכר מצוה בעולם הזה.

אמנם, המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, והטעם בזה הוא משום שהאבות של אותו האיש שהחזיר למוטב מעתירים עבורו בגן עדן
שלא יתקלקל. ואדם כזה יכול לטול שכרו גם בעולם הזה. וכיון שפנחס זיכה את הרבים, כמו שכתוב: "ולא כיליתי את בני ישראל
בקנאתי", בדין שייטול שכרו בעולם הזה.

ובזה תובן המשנה (אבות ב, ב): "וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עימם לשם שמים, שזכות אבותם מסייעתם" – שאבותיו של
המזוכה מעתירים בעדו בגן עדן, וע"י כך: "וצדקתם עומדת לעד" – שלא יתקלקלו, "ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה", שאוכל לשלם
לכם שכר מצוות גם בעולם הזה, "כאילו עשיתם" – את כל המצוות העלולות להיגרר ממצווה זו של זיכוי הרבים, כי מאחר שאין לחוש
שתתקלקלו, כי זכות אבותיהם מסייעת אתכם, אפשר לשלם לכם שכר עליהם.

מאוצר הברכה

**"ושם בת אשר סרה" – אותה הנקודה מה שהוא למעלה
בחינות "בת" סוד נוקבא, נעשית בכאן בחינות "אשר"
"ראש".**

**וע"י זה נתקשרין כל העולמות להמשיך להם חיותם,
בסוד "תתן טרף לביתה" ורזא דיחודא "בת אשר" סוד
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, א"לף ד"לת ל"ון י"וד, עולה "בת אשר"
– כי למעלה הוא בחינות תרע"א אדל"י ונעשית בכאן
כולל המוחין ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והבן. [דרך אמונה].**

מאורות היכל הברכה

**"ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה"
תקריבו מלא יוד, וכל יקריב תקריבו יקריבנו הקריבו מקריב
המקריב, כולם מלאים יוד, באוריתא ובכל קריא. ודכוותיה
להקריב בהקריבכם מקריבם.
והענין כי הירידה והחשכות והקטנות הכל צורך עליה, שישפיל
עצמו אין ממש, ואז בעת עלייתו וקרבתו אל השם יהיה מוכנע
בלב שפל ונבזה בהכנעה, ובזה ייעול תליסר אבבו ולית מאן
דימחי בידיה עייל ונפיק.
ויגיע להתפשטות הגשמיות ויהיה קשור ודבוק באור עליון
ביוד זעירא והכנעה קמיט גרמא. [ה"ה קפ"ה]**

חמידה בשרונות

- מי היה סבו של פנחס מצד אמו?
- מה עשה משה ליהושע?
- מי מריבה היה במדבר ... ?
- מה שאלו בנות צלפחד?

על העניין של מניית עם ישראל לאחר המגפה מובא במדרש: למה מנה אותם, משל לזאב שנכנס לתוך הצאן, צריך בעל הצאן למנות כמה חסר. ועוד הביא במדרש משל לרועה שמסר בעל הבית צאנו במנין הושלם לרועה שמירתו כשמחזיר צריך למנותו להחזיר במניין, כך כשיצאו ישראל ממצרים מסרן למשה במניין בא להיפטר מן העולם החזיר במניין.

בספר ביכורי אביב להרה"ק מהרי"א מרדז'מין זצוק"ל מסביר עניין זה שכמו שרועה צאן צריך להשיג תמיד על הצאן שמסר לו בעל הבית שלא יחסר לו מן המניין, וצריך להשיג ליתן להם מים לשתות ולהאכילם שלא ימותו ברעב ובצמא ויחסר לו מן המניין כשיחזיר, וכן צריך להשיג אם יחלו לרפאם מחמת שהבעל הבית יתבע אותם בידו במניין שמסרם לו.

כך צריך המנהיג הדור להשיג תמיד על ישראל להתפלל בעדם שלא יחסר אחד. וגם להשפיע לישראל על ידי תפילתו שלא יחטאו בין על ידי תוכחה ובין על ידי תפילה, כדי שלא יענשו מן השמים שלא יחסרו ח"ו, וכן להתפלל על החולה, והמנהיג יש לו כח גדול שנותנים לו מן השמים להציל כל ישראל בתפלתו, כמו הרועה שיש לו כח להציל הצאן מרעב וצמא ומחולי ומנזק, כך נתן השם יתברך כח למנהיג הדור להתפלל על ישראל בעד חולה או חסרון השפעות, ויש לו כח למנהיג לפעול בתפלתו מיד ואם לא יעשה המנהיג זאת עבירה היא בידו.

מעשה רבותינו מקאמארא

מהרי"א אייכנשטיין מכפר סאפרין זצוק"ל

פעם אחת נאנח רבנו מאד ואמר אל הרבנית, הנה אנחנו הולכים ומזקינים ובידינו אין כל מאומה לקדם פני המלך ה' צבאות, ליום פקודה כי יבוא.

ענתה הרבנית ואמרה לו: יש לנו רב ברוך השם, "במסלה נעלה" רמזה לו בחן שפתיה כי יש להם על מה לסמוך על בניהם הקדושים, רבי בעריש מזידיטוב, ר' משה מסאמבור, ר' ס'ענדר מקאמארא, ר' ליפא מסאמבור, ר' הירשלי מזידיטשוב.

אשר ראשי התיבות של שמותיהם הקדושים הם "במסלה", ובכח תורתם עלה יעלו וירשו ארץ החיים העליונה, ולא יכנסו בכסופא לעלמא דאתי.

ביום ב' ר"ח אדר בשנת תק"ס הגיע רבנו לעיר מטרי ושם נסתלק, הרבנית אם הבנים נסתלקה בכ"ז טבת תקע"ו, ומסופר שרבנו היה משתמט כל ימיו מלנסוע לעיר מטרי, כי מזלו חזה לו מראש, כי שם יסתלק ושם יקבר, לבסוף הובל שמה בשלשלאות על ידי השומרים – וכך היה המעשה שבלשכה שהיה שייך אז לאותו מחוז, עברו ימים רבים ומבני הכפר לא נגבה המס. לימים גילו את המעות, ולא נמצא איש שיוכל להעריך את החובות כרבנו, שהיה ידוע לבעל חשבון גדול, כיוון שסירב רבנו לבוא למטרי, הובא לשם בעל כורחו. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מאורות הזוהר – לפעמים מספיק שנלקח צדיק אחד לכפרת הדור ולפעמים צריך שני צדיקים

בעוד שהיו יושבים, ראו צל אחד עומד עליהם שהולך ובא, הולך ובא בתוך הבית. תמחו. אי"ר אבא, יוסי בני, אומר לך מה שהיה לי עם המאור הקדוש, שהוא רבי שמעון. יום אחד היינו הולכים בבקעת אונו. והיינו עוסקים בתורה כל אותו היום. ומשום תקפו של חום השמש, ישבנו אצל סלע אחד בתוך נקב אחד.

אמרתי לו, מה זה, שבכל זמן שהרשעים מתרבים בעולם והדין שורה בעולם, הצדיקים שבהם מוכים עליהם, כי כך למדנו בעונות הדור, נתפסים הקדושים והצדיקים. למה, אם משום שאינם מוכיחים לעולם על מעשיהם. כמה יש שמוכיחים, ואינם מקבלים מהם, והצדיקים נכנעים לפניהם, שאין שומעים להם. ועכ"ז נתפשים על עון הדור, ואם משום שאין מגין על העולם, נתפשים הצדיקים ומתים כדי שיתקיימו הרשעים בזכותם, שואל, לא ימותו הצדיקים ולא יהיו נתפשים בעונותיהם של הרשעים, ואם הרשעים יאבדו, הרי שמחת הצדיקים היא, אם הרשעים יאבדו. כמ"ש "באבוד רשעים רנה".

א"ל בעונות הדור, ודאי נתפסים הצדיקים, וכבר העמדנו דברים אלו. אבל בשעה שהצדיקים נתפסים במחלות או בנגעים, הוא כדי לכפר על עונות העולם, כי אז מתכפרים כל עונות הדור. שע"ז מתעלה צד הקדושה, והס"א נכנעת. מאין לנו זה. הוא מכל אברי הגוף. כי בשעה שכל האברים הם בצרה, ומחלה גדולה שורה עליהם, צריכים להלקות אבר אחד, כדי שיתרפאו כולם, ואיזה אבר מלקין, לזרוע המוכה, שמוציאים ממנה דם, ואז יש רפואה לכל אברי הגוף.

אף כך, בני העולם הם אברים זה עם זה, בשעה שרוצה הקב"ה לתת רפואה לעולם הוא מכה לצדיק אחד שביניהם, במחלות ובנגעים, ובשבילו נותן רפואה לכל, מאין לנו זה, כי כתוב, "והוא מחולל מפשעיו מדוכא מעונותינו וגו' ובחברתו נרפא לנו". ובחברתו, היינו הקזת דם, כמי שמקזז דם מזרוע, שבחבורה ההיא נרפא לנו, רפואה היא לנו לכל אברי הגוף.

ולעולם אינו מכה את הצדיק, אלא כדי לתת רפואה לדור ולכפר על עונותיהם. כי נוח לו לסטרא אחרא יותר מן הכל, שהדין שולט על הצדיק, כי אז אינו מחשיב לכל העולם ואינו משגיח בהם מרוב שמחה ששולט על הצדיק. והצדיק ההוא המתיסר על הדור, זוכה לממשלה עליונה, בעולם הזה ובעולם הבא. ואם יש צדיק וטוב לו, הוא משום שהקב"ה אינו דואג לכפר על העולם.

אמרתי לו, אם ב' הצדיקים, שהאחד הוא צדיק ורע לו והשני הוא צדיק וטוב לו, לא היו בזמן אחד, יפה היה מה שאמרת שע"כ צדיק וטוב לו, משום שהקב"ה אינו דואג לכפר על העולם, וצדיק ורע לו, משום שהקב"ה דואג לכפר על העולם. אבל יש צדיק כאן ויש צדיק כאן, בזמן אחד, שלזה יש מחלות ונגעים ולזה יש כל טוב שבעולם. אמר לי, בצדיק אחד מהם או שנים די, על כפרת הדור, שהקב"ה אינו צריך להכות כולם, כמו שלא צריכים להכות ולהקזז דם אלא מזרוע אחת כדי לתת רפואה לכל אברי הגוף, אף כאן בצדיק אחד די.

ואם המחלה התקיפה את כל האברים, אז צריכים להקזז דם מ' הזרועות. אף כך, אם נתרבו עונות כבדים על העולם, אז כל הצדיקים מוכים כדי לתת רפואה לכל הדור. אבל בזמן שאינם מרובים כל כך, אז רק צדיק אחד מוכה, ושאר הצדיקים הם בשלום, כי העולם אינו צריך שיהיו מוכים כולם, ואם נרפא העם, נרפאים ג"כ הצדיקים. ולפעמים נמצאים הצדיקים במחלות בכל ימיהם כדי להגין על הדור, בזמן שהעונות כבדים יותר. מתו הצדיקים, הרי נרפא הכל, ונתכפר.

מאורות הסיפור החסידי – החולה והפילין חלק א

שני בנים נולדו לרבי אברהם אהרן הלוי פראג מנקיי הדעת שבירושלים לצד שש בנות. הבן הגדול שמעון; והבן הצעיר מאיר, שנפטר על פניו בשנות נעוריו באלול תרע"ט. ואביו קונן עליו קינה גדולה, כי בן יקיר וחכים היה, ולגדולות נועד ונצפה. ועד שזכה רבי אברהם אהרן להוליד את בנו הגדול שמעון לחופה, עברו עליו יסורים רבים והרפתקאות שונות ומשונות, שאין כאן המקום לפורטם. וסלסול נהג רבי אברהם אהרן בעצמו, שלכבוד הכנסו לחופה הגיש לבנו כמתנת נשואין, זוג תפילין מהודרים ביותר שהפרשיות נכתבו בהידור רב על ידי סופר תלמיד חכם. אחרי מנה גדולה של יסורים וצער גדול בנים, זכה רבי אברהם אהרן סוף סוף לכף נחת מבנו הגדול, בהכנסו לחופה עם כלה נאה וחסודה, רחל לאה בת הצדיק רבי יצחק אייזיק חבר. וכל אימת שהזוג הצעיר סעד על שולחנו של רבי אברהם אהרן בשבתות ובסתם יום של חול - היה מופיע דוק של אושר ונחת רוח על פניו הלהות והמיסרות של אותו צדיק.

ביקש רבי אברהם אהרן לישוב בשלוה ולנוח קימעא מצער גידול בנים - קפצה ובאה עליו צרה גדולה. לא מלאו עדיין ששה חדשים מכלולות בנו, והוא נדבק במחלת טיפוס הבהרות המסוכנת, והיה קרוב למיתה יותר מלחיים, כי רק אחד מני אלף נחלץ ממנה מרדת שחת. התישבה האשה הצעירה רחל לאה ליד ערש דוי של בעל נעוריה ודמעתה על לחיה, וסעדה אותו בכל מיני תרופות וסגולות, שיותר ממה שהיה בהן להעלות ארוכה, הן נעשו לשם הרגעה לאלה שסובבו את החולה, שהנה עשו כל מה שיד אנוש משיגה לעשות, והרפואה היא בידי הרופא כל בשר, שרק בידו להפליא ולעשות ולהעלות ארוכה לחולה המפרפר בין החיים והמות. כשבא הרופא דר. וולנשטיין, שהיה גם קרוב משפחה, וראה את מצבו הקריטי של החולה - סילק את האשה הצעירה מלשבת ליד מטת החולה, וצווח במרידות: הלא מחלה מסוכנת ומדבקת היא הטיפוס, ולמה לשכל שתי נפשות צעירות כאחת, פרשה האשה מבית בעלה והלכה בוכיה ומתאנחת וחזרה לבית אביה.

משראה רבי אברהם אהרן כך, הלך הוא וישב ליד מיטת החולה, ביזו אחת כפית נוזלים שבה היה מרטיב ללא הרף את שפתי החולה המתייבשות, וביזו השניה לפת את התהלים שדפיו הצהובים נרטבו מדמעותיו שירדו וזרמו ללא הפוגות. משעה לשעה הלך המצב והחמיר. החולה שכב לוהט וקודח כאש, מחומו שעלה עד לנקודת השיא. הרופא דר. וולנשטיין שבא כל שעה לראות את החולה, התחיל להכין את המשפחה לגרוע ביותר שעלול להתרחש כל רגע. "רק הקב"ה יכול לעזור; לרופאים ולרפואות אין מה להועיל במצב זה מאומה" - פרך ידיו בייאוש.

[המשך יבוא בס"ד]